

Arrest

nr. 181 564 van 31 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco Mr. D. VANDENBROUCKE en Mr. H. BOURRY, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Sboya Miste. Toen u 7 of 8 jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Ghoulmin. In de periode 2002 - 2007 verliet uw hele familie, i.c. uw ouders, broers en zussen, Marokko. Uw vader kwam naar België waar hij een verblijfsvergunning kreeg. Uw zussen reisden naar Spanje en kregen ook daar een verblijfsvergunning. Uw moeder reisde aanvankelijk naar België maar trok vervolgens naar Spanje bij uw zussen. Ze verkreeg er eveneens een verblijfsvergunning en woont ondertussen een tiental jaar in België. Uw twee broers, toen nog minderjarig, verkregen een visum en verlieten in 2006 - 2007 als laatste Marokko en vestigden zich eveneens in België. Daar u toen meerderjarig was, was het niet mogelijk om ook u op legale weg naar België te laten overkomen. U bleef als enige in Marokko

achter en ging sinds 2007 bij uw tante A. (...) wonen. U liep school tot het tweede jaar hoger middelbaar. U werkte in Marokko een tijdje als automechanicien en begon vervolgens te werken in de bouwsector. Sinds uw broers het land verlieten, begon u geld te sparen om later ook uw reis naar België te kunnen betalen. Vanaf 2013 begon u ook effectief uw reis, middels een smokkelaar, te regelen. In september 2013 verliet u Ghoulmin en trok u naar Agadir omdat dit een mooie stad is en u er een tijdje wilde verblijven. U verbleef er bij een vriend in een studentenhome. Omdat u het moeilijk vond om zonder uw familie te leven en u een beter leven wilde in het algemeen verliet u op 23 december 2013 Marokko en u reisde met een boot naar Spanje. U reisde vervolgens, via Frankrijk, door naar België waar u eind december 2013 - begin januari 2014 aankwam. Tijdens uw verblijf in België leerde u in juli 2014 via internet uw huidige partner, de Belgische D. W. (...), kennen. Jullie ontmoetten elkaar een eerste keer op 29 juli 2014 en u trok direct bij haar in. Op 16 januari 2015 huwde u religieus met haar voor een imam. Uw vriendin raakte zwanger maar begin april 2016 kreeg zij een miskraam. Op 7 december 2016 zou u door de politie zijn opgepakt daar u niet in het bezit was van een geldig verblijfsdocument. Er werd een repatriëring naar Marokko gepland op 21 december 2016. Daar u op 15 december 2016 een eerste asielaanvraag indiende werd uw repatriëring geannuleerd. U verklaarde niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u uw hele familie hier verblijft en u niet alleen in Marokko kan blijven. U haalde voorts nog aan dat uw ongeborn zoontje hier begraven ligt. Tot slot haalde u nog aan dat u de smokkelaar indertijd niet het volledige bedrag betaalde. Via uw vriend in Marokko zou u vernomen hebben dat de smokkelaar nog drie à vier keer naar u kwam vragen. Een jaar geleden zou u dit voor het laatst gehoord hebben. U vreest ingeval van een terugkeer door de smokkelaar te worden geslagen en hierdoor misschien te sterven of mogelijks invalide te zijn. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van een pagina uit uw paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit uw verkeringen blijkt vooreerst dat u Marokko eind 2013 verliet omdat u het moeilijk vond zonder uw familie ginds en u bij hen wilde zijn alsook omdat u een beter leven en betere werkomstandigheden wenste (zie CGVS p. 15 en 16). Dit zijn echter elementen van puur familiale en socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde voor het overige uitdrukkelijk dat u geen persoonlijke problemen kende in Marokko voor uw vertrek (zie CGVS p. 16). U gevraagd naar uw vrees ingeval van een eventuele terugkeer naar Marokko haalde u voorts nog aan de smokkelaar die uw reis naar België regelde, te vrezen, en dit omdat u hem tot op heden nog steeds niet het volledige bedrag voor de reis heeft betaald. Dit betreft dan weer een probleem van louter interpersoonlijke, mogelijks gemeenrechtelijke, aard en houdt aldus evenmin verband met één van de in Vluchtelingenconventie voorziene criteria. Gezien voorgaande kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet worden toegekend.

U haalde voorts ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet, niet naar Marokko zou kunnen terugkeren.

Aangaande de problemen die u vreest met de smokkelaar, i.c. u vreest door hem te worden geslagen en hierdoor mogelijks invalide te worden of te sterven, omdat u niet het volle bedrag voor de reis naar België betaalde (zie supra), moet nog worden opgemerkt dat dit een loutere bewering betreft die op geen enkele manier wordt gestaafd. Bovendien stroken uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet met uw verklaringen voor het CGVS. Zo stelde u op de DVZ dat de smokkelaar u niet contacteerde sinds de reis. U verduidelikte hierbij dat hij niet de mogelijkheid heeft dit te doen (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat de smokkelaar u twee maanden na uw aankomst in België heeft gecontacteerd. U merkte voorts nog op dat de smokkelaar ook meermaals naar u is komen vragen bij uw beste vriend in Ghoulmin. De laatste keer dateert van ongeveer een jaar geleden (zie CGVS p. 17 en 18). Over deze zoektocht heeft u dan weer op de DVZ met geen woord gerept. Dit terzijde, uit uw verklaringen blijkt niet dat de smokkelaar actueel nog naar u op zoek is. U toont zelfs niet aan dat de smokkelaar op heden in nog Marokko verblijft en moet toegeven dat dit enkel een vermoeden van uw kant betreft (zie CGVS p. 17 en 18). Tot slot kan hier nog worden aan toegevoegd dat u geenszins aantoonde dat u niet in staat zou zijn uw problemen met de smokkelaar, indien deze al geloofwaardig zouden zijn, op te lossen door het verschuldigde bedrag alsnog te betalen. U hiernaar gevraagd, repliceerde u dat u in Marokko jarenlang zou moeten werken om dergelijk bedrag bijeen te krijgen. Dit volstaat ook geenszins om te besluiten tot het bestaan van reëel risico op ernstige schade. U voegde er nog aan toe dat de smokkelaar al zo lang op zijn geld wacht en

niet meer zal bereid zijn nog eens zo lang te wachten (zie CGVS p. 19). Dit betreft eveneens een loutere bewering en veronderstelling die niet wordt gesteund door enig objectief gegeven (zie CGVS p. 19).

U verklaarde voorts nog niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u er alleen zou moeten wonen temeer daar uw ganse familie hier zit. U verwees ook naar uw partner en haalde aandaat zij initieel wel met uw meewilde naar Marokko maar nu niet meer zo zeker is omwille van de problemen die er zijn in Arabische landen. U verwees hierbij naar de situatie in Egypte en Tunesië en merkte op dat er mogelijks in de toekomst in Marokko ook terroristische aanvallen kunnen plaatsvinden. Uw partner vreest ook dat toeristen in Marokko kunnen ontvoerd worden. Verder merkte u nog op dat uw partner hier een huis heeft gekocht en dat het moeilijk zou zijn voor haar om dit op te geven en met u mee te gaan naar Marokko. Tot slot verwees u nog naar de misgelopen zwangerschap van uw partner en het feit dat jullie zoontje hier in België begraven ligt (zie CGVS p. 17). Dient allereerst te worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw ganse familie hier verblijft en een verblijfsvergunning heeft niet aantoonst dat u niet de mogelijkheid zou hebben zich opnieuw in Marokko te vestigen. Nadat uw ouders, broers en zussen Marokko verlieten, bleef u voordien immers ook nog 6 à 7 jaar zonder hen in Marokko wonen en leidde er uw leven. Dat u toen bij een tante verbleef en dat uw tante ondertussen ook niet langer in Marokko woont, wijzigt niets aan voorgaande. U verliet immers in september 2013 vrijwillig de woning van uw tante en ging gedurende drie maanden bij een vriend in Agadir wonen. Uw tante verliet bovendien Marokko pas 1,5 à 2 jaar na uw vertrek (zie CGVS p.3, 4 en 10). U, hiermee rekening houdende, bijgevolg gevraagd waarom u, in geval van een eventuele terugkeer, niet opnieuw met uw vriend zou kunnen samenwonen, gaf u aan dat het voor u wel zou mogelijk zijn om een paar jaar met een vriend samen te wonen maar dat dit het leven van uw vriendin zou vernietigen (zie CGVS p. 17). Dat het voor uw partner moeilijk zou zijn om zich met u in Marokko te vestigen, volstaat ook geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, dient immers op individuele basis, en bijgevolg louter in uw hoofde, te gebeuren. Wat voorts uw verwijzing betreft naar wat er mogelijks in de toekomst zou kunnen gebeuren in Marokko, moet nog worden opgemerkt dat dit in casu niet relevant is. De Commissaris-generaal steunt zijn beslissing immers op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van de beslissing. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat het feit dat u hier een partner heeft en dat jullie zoontje hier begraven ligt in België, enkel betrekking heeft op uw situatie in België doch geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Marokko. Gezien voorgaande bevindingen kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

In uw administratief dossier bevindt zich een kopie van een pagina uit uw paspoort. U merkte tijdens het gehoor nog op dat u eveneens in het bezit was van een identiteitskaart alsook een rijbewijs. U kon deze niet voorleggen daar deze door de politie bij uw aanhouding werden afgenomen (zie CGVS p. 12). De kopie van de pagina uit uw paspoort bevestigt uw persoonsgegevens en deze staan in voorgaande niet ter discussie. Dat u uw identiteitskaart en rijbewijs niet kon voorleggen tijdens het gehoor wijzigt niets aan voorgaande temeer daar deze ook enkel betrekking hebben op uw persoonsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Voor het overige beperkt verzoekende partij haar verweer tot het betoog dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd, dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, dat verwerende partij geen *“aftoetsing deed aan de criteria van de Conventie van Geneve”* en geen rekening heeft gehouden met haar leeftijd en haar lage scholingsgraad en dat zij bij terugkeer naar haar lande van herkomst *“slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling”*.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat het asielrelaas van verzoekende partij zich beperkt tot de gegevens dat haar gehele familie reeds jaren terug naar Europa uitweek, dat zij het moeilijk vond om zonder haar familie te leven en dat ook zij een beter leven wilde in het algemeen, wat wordt bevestigd in het verzoekschrift. Bovendien stelt verzoekende partij uitdrukkelijk bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 januari 2017 dat zij geen persoonlijke problemen kende in Marokko voor haar vertrek (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Verwerende partij stelde tegenstijdige verklaringen vast met betrekking tot het gecontacteerd worden door de smokkelaar aan wie verzoekende partij nog geld zou verschuldigd zijn. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe een lage scholingsgraad – verzoekende partij zou, zoals aangegeven in het verzoekschrift, tot het tweede jaar hoger middelbaar school hebben gelopen, wat mag worden aanvaard toe te laten haar persoonlijke ervaringen correct en coherent te kunnen weergeven – enige negatieve impact kan hebben op de verwoording van dergelijke feiten uit het asielrelaas. Verzoekende partij toont dit evenmin *in concreto* aan. Ook het argument betreffende de leeftijd van verzoekende partij kan door de Raad niet worden gevolgd. Verzoekende partij is immers geboren in november 1987 en was derhalve op het ogenblik van haar asielaanvraag negenentwintig jaar. Het argument van de leeftijd wordt door verzoekende partij evenmin geëxpliciteerd in haar verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verder geen concrete weerlegging aanreikt aangaande de uitgebreide motivering van verwerende partij met betrekking tot de voorgehouden vrees ten aanzien van de smokkelaar en evenmin een concreet betoog voert waaruit vooralsnog zou moeten blijken dat de door haar aangebrachte gegevens toch ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 of onder de bepalingen van het artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Ook het louter poneren in het verzoekschrift dat *“zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling”* behelst desbetreffend geen concreet verweer. De motivering van verwerende partij blijft dan ook integraal overeind.

2.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij terecht noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend. Verder toont verzoekende partij niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document (administratief dossier, stuk 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 januari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

J. BIEBAUT